

отъ новата камара, дойде у Струмски. Той бѣше единствениятъ приятель на Ася, който не бѣ му измѣнилъ. Загоровъ бѣше положителенъ, уменъ и деятеленъ. Той имаше хубава мъжествена фигура, отъ него лѣхаше честность и безстрашие.

Той показа възмутенъ вестника съ статията за Здравева :

— Ето, вижъ, приятелю, кои били по-достойни за управлението.

Ася нито погледна вестника. Той седѣше въ креслото предъ писалищната си маса неподвиженъ като кукла, гледаше съ полуусмивка.

Загоровъ кипѣше :

— Сжщия Здравевъ, който се кри по таванитѣ, докато изъ улицитѣ се разхождаше смъртъта. И той билъ отъ достойнитѣ! Михо имаше право. Той предсказа всичко.

— Михо! — пошепна Ася и въ очитѣ му се яви тѣга.

После бавно, каточели търсѣше думитѣ си, заговори :

— Защо се сърдишъ? Не свършихме ли ние честно работата си !

Загоровъ го прекъсна :

— Това не стига. Она който излага живота си за една идея, следъ като премахне прѣчкитѣ, не трѣбва да мисли, че е свършилъ работата си и да се оттегли. Идеитѣ се осжществяватъ отъ личноститѣ. Страхливцитѣ въ борбата ще бждатъ подлечи, когато имъ се изсипе въ ше-